

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Salla Simukka

Roșu ca sângele

Traducere din finlandeză și note de
Sigrid Crăsnean

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă © Serg Zastavkin/shutterstock.com
Design copertă by Laura Lyytinen

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Roxana Samoilescu
Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIMUKKA, SALLA

Roșu ca sângele / Salla Simukka; trad.: Sigrid Crăsnean.
- București: Editura Trei, 2013
ISBN: 978-973-707-878-0

I. Crăsnean, Sigrid (trad.)

821.511.111-31=135.1

Autor: Salla Simukka
Titlul original: Punainen kuin veri

Copyright © Salla Simukka, 2013

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-878-0

A fost odată ca niciodată, în mijlocul iernii, când fulgii de nea cădeau precum penele din cer, o regină care stătea și broda la fereastră, cu un cadru negru ca abanosul. Tot brodând și privind pe fereastră, regina se înțepă într-un deget cu acul și trei picături de sânge căzură pe zăpadă. Picăturile roșii arătau interesant pe fundalul alb, iar regina își zise:

— Ah, de-aș avea un copil alb ca zăpada, roșu ca sângele și negru ca abanosul!

28 februarie,
duminică

Zăpada proaspătă sclipea. De cincisprezece minute, deasupra celei vechi se așternuse un strat nou, curat și moale. În urmă cu cincisprezece minute, totul fusese încă posibil. Lumea părase frumoasă, iar viitorul se întrezărise undeva în față mai luminos, mai liniștit și mai liber. Un viitor pentru care merita să-ți asumi un mare risc, să mizezi totul pe o singură carte, să te eliberezi dintr-odată.

În urmă cu cincisprezece minute, ninsoarea întinsese ușor un strat subțire de fulgi pe suprafața zăpezii celei vechi. Apoi se oprise la fel de brusc precum începuse, iar dintre nori sclipise o rază de soare. O zi atât de frumoasă nu mai fusese toată iarna.

Acum, albul se amesteca tot mai mult cu roșul. Se întindea, câștiga teren, se târa printre cristalele de zăpadă, vopsindu-le în trecere. O parte din roșu ajunsese mai la distanță, sub formă de pete. Era atât de viu colorat, încât roșul ar fi strigat dacă ar fi avut glas.

Natalia Smirnova se uita cu ochii ei căprui la zăpada pătată de sânge fără să vadă nimic. Nu se gândea la nimic. Nu spera nimic. Nu se temea de nimic.

Cu zece minute înainte, Natalia sperase și se temuse mai mult ca oricând. Aruncase bancnotele cu mâini tremurânde în poșeta Louis Vuitton originală. Își ciulise urechile la cel mai mic zgomot. Încercase să se calmeze și să-și spună că nu avea de ce să-și facă griji. La urma urmei, doar plănuise totul. În același timp, fusese convinsă că niciun plan nu putea fi complet sigur. Întreaga structură pusă la punct cu grijă timp de luni întregi se putea prăbuși la cea mai mică atingere.

În valiză avusese pașaportul și biletul către Moscova. Altceva nu mai voise să ia cu ea. Fratele ei avea să o aștepte la aeroport în Moscova, cu o mașină închiriată. Apoi fratele ei avea să conducă sute de kilometri până la cabană, de a cărei existență știau numai câțiva. Acolo aveau s-o aștepte mama și Olga, fetița ei de trei ani, pe care n-o mai văzuse de peste un an. Își mai amintea oare de ea? Vor avea timp să se obișnuiască iarăși una cu cealaltă, cât se vor ascunde în cabană vreo lună sau două. Suficient cât să creadă că e în siguranță. Suficient cât să uite de ea.

Natalia își înăbușise în minte vocea persistentă care-i spunea că n-o vor uita. N-o vor lăsa să dispară. Încerca să se convingă de faptul că nu era atât de importantă, că vor găsi repede pe altcineva în locul ei. Nu vor avea chef să o dezgroape din ascunzișul ei.

Din când în când, mai dispărea câte unul în afacerile astea. Și, odată cu el, banii. Făcea parte din riscurile meseriei, era ca o pierdere inevitabilă, precum fructele care se strică în magazin și trebuie aruncate la gunoi.

Natalia nu stătuse să numere banii. Îndesase doar cât mai mult în geantă. Unele bancnote erau mototolite, însă nu conta. O hârtie de cinci sute de euro îndoită era la fel

de valoroasă precum una netedă. Cu asta putea cumpăra mâncare pentru trei luni, poate chiar patru, dacă era suficient de riguroasă și chibzuită. Putea cumpăra tăcerea unei persoane pentru suficient de mult timp. Cinci sute de euro reprezentau, pentru mulți, prețul unui secret.

Natalia Smirnova, douăzeci de ani, zăcea întinsă pe burtă, cu obrazul rece pe zăpadă. Nu simțea arsura zăpezii pe piele. Nu simțea gerul de minus douăzeci și cinci de grade înțepenindu-i urechile dezgolate.

*Maa vieras on ja kylmä kevät sen
Natalia, sua paleltaa¹*

Bărbatul îi cântase melodia cu vocea lui aspră. Nataliei nu-i plăcuse cântecul. Natalia din cântec era din Ucraina, ea era din Rusia. Totuși, îi plăcuse că bărbatul cântase și îi netezise părul. Încercase să nu asculte cuvintele. Din fericire, reușise cu ușurință. Știa ceva finlandeză, înțelegea mult mai mult decât vorbea, dar după o vreme, încetase să se mai frământa și își liniștise gândurile, cuvintele străine se amestecaseră, își pierduseră sensul și deveniseră simple sunete care se revărsau din gura bărbatului și se loveau zumzăind de gâtul Nataliei.

Acum cinci minute, Natalia se gândise și la bărbat și la mâinile lui neîndemânatică. Îi va fi dor bărbatului de ea? Poate puțin. Poate chiar puțin de tot. Nu suficient de mult, totuși, pentru că bărbatul nu o iubea de fapt. Dacă ar fi iubit-o într-adevăr, s-ar fi ocupat el de Natalia, așa cum promisese de multe ori. Acum, Natalia era silită să se ocupe singură de asta.

¹ „Țara e străină și primăvara rece/Natalia, ți-e frig” — fragment din piesa *Natalia* de Agitprop.

Acum două minute, Natalia închisese geanta. Era plină de bancnote. Curăţase repede urmele şi aruncase o privire în oglinda din hol. Păr decolorat, ochi căprui, sprâncene subţiri şi buze roşii strălucitoare. Fusesse palidă. Sub ochi, cearcăne, fiindcă stătuse de veghe. Fusesse gata de plecare. Simţise pe buze libertatea şi teama — aveau gustul fierului.

Acum două minute, îşi privise reflexia în oglindă, îşi ridicase bărbia. Se va folosi de oportunitatea de a comite fraudă.

Natalia auzise cheia învârtindu-se în broască. Îngheţase pe loc. Desluşise o pereche de paşi, apoi a doua, apoi a treia. Trioul. Trioul se afla în spatele uşii. Nu mai avea altă scăpare decât să fugă.

Acum un minut, Natalia fugise prin bucătărie către uşa terasei. Se chinuise cu încuietoarea. Măinile îi tremuraseră atât de tare, încât nu reuşea să deschidă uşa. Apoi, ca prin minune, aceasta se deschisese, iar Natalia alergase prin zăpada de pe terasă până în curte. Cizmele ei de piele se afundau în nămeţi, însă ea continuase să meargă înainte, fără a privi înapoi. Nu auzise nimic. Apucase să se gândească pentru o clipă că va scăpa, că va reuşi, va fugi şi va câştiga.

Acum treizeci de secunde, se auzise pocnetul surd al armei prevăzute cu amortizor, iar glonţul pătrunsese prin haina Nataliei Smirnova, prin piele, chiar pe lângă şira spinării, îi perforase organele, iar în cele din urmă, toarta genţii Louis Vuitton, pe care o strânsese în braţe. Căzuse înainte, în zăpada curată, neatinsă.

Balta roşie de sub Natalia se întindea tot mai tare. Înghitea zăpada din jurul său. Roşul era încă lacom şi cald, însă se răcea cu fiecare secundă. Nişte paşi lenţi,

apăsăți se apropiau de Natalia Smirnova, care zăcea pe jos. Ea nu-i mai auzea.

29 februarie,
luni
dimineața devreme

Cei trei se înghesuiră la ușa. Fiecare voia să intre primul.

— Hei, faceți loc, să pot băga cheia asta în gaură.

— Tu nu poți niciodată să bagi ceva într-o gaură.

Râsete, muștrări șoptite, mai multe râsete.

— Ia stați. Așa se face. Aici vine cheia. Și întorci încet. Foarte încet. Uau. E destul de greu de conceput. Deci, puteți pricepe că o singură răsucire a cheii poate deschide încuietoarea? Că sistemul ăsta a fost inventat cândva de cineva? Dacă mă-ntrebi pe mine, asta e a treisprezecea minune a lumii.

— Tacă-ți fleanca odată și deschide ușa.

Cei trei împinseră ușa și se înghesuiră înăuntru. Unul dintre ei aproape căzu. Altul începu să scoată niște țipete ascuțite și râse când își auzi ecoul răsunând în spațiul gol. Al treilea făcu un efort de memorie și tastă codul alarmei pentru hoți.

— Unu... șapte... trei... doi. Dumnezeuule, e corect! Asta e a paisprezecea minune a lumii. Să poți să oprești alarma tastând numerele așa. Dumnezeuule! Acum știu ce-o să mă fac când cresc mare. O să devin lăcătuș. Așa-i că asta-i o

meserie? Adică, să-ți câștigi pâinea făcând încuietori. Sau dacă nu, mă fac paznic.

Ceilalți nu-l ascultau. Alergau de-a lungul coridoarelor goale, întunecate, strigau și chicoteau. Al treilea se dusesse și el. Râsetele ricoșau de pereți, apoi se învâteau pe scări în jos.

— Suntem cei mai buni!

Mai buni. Ai buni. I buni. Buni. Uni. Ni. I.

— Și al dracului de bogați!

Se izbiră unii în alții intenționat și căzură pe podea. Se rostogoleau și se hlizeau. Făceau îngeri pe podeaua din piatră. Apoi unul își aminti.

— Suntem bogați, dar avem bani murdari.

— Aha. Dirrrty money.

— Trebuie să mergem curând în camera obscură. Doar de-aia am venit aici.

De și-ar fi amintit cum trebuie ce se întâmplase mai devreme. Evenimentele erau în ceață, rășăreau doar imagini individuale. Cineva vomitând. Alții înotând dezbrăcați în piscină. O ușă încuiată, ușă care nu ar fi trebuit să fie încuiată. O vază de cristal spartă și cioburi în care cineva se rănise la picior. Sânge. Muzica urla prea tare. *Oops, I did it again.* Un hit uitat, pe care-l puseseră pe „repeat“. *I played with your heart, got lost in a game.* Cineva plângea neconsolat, scâncea, nu voia ajutor. Podeaua era alunecoasă de la romul vărsat. Duhnea în același timp înțepător și dulce.

Amintirile refuzau să se aranjeze într-o ordine logică. Cine adusese sacul de plastic? În ce moment? Cine îl deschisese, își băgase mâinile înăuntru și-și linsese degetele? Când înțeleseseră?

Trebuia să ia ceva. Repede. Imediat.

— Voi mai aveți ceva? Am chef să mai trag ceva.

— Eu le am pe-astea.

Trei pastile. Câte una de fiecare. Și le-au pus sub limbă deodată și le-au lăsat să se dizolve.

— Ce te lovește! Oh, yeah. Te lovește bine.

În camera obscură. Întuneric. Apoi unul aprinse lumina.

— Să fie lumină. Și se făcu lumină.

Plasa pe masă. Deschisă.

— Pfui, ce pute!

— Banii nu put. Banii miros.

— Îs chiar o groază de bani acolo.

— Și o să-i împărțim în mod egal.

— Ce tare! Nu mi s-a întâmplat niciodată așa ceva. Vă iubesc. Iubesc lumea întreagă.

— Acu' să nu începi cu pupatul. Îmi distragi atenția și-ncep să mă excit.

— Doar putem s-o facem aici.

— Ba nu puteți s-o faceți aici. Ne apucăm de curățat acum.

Apă în bazin. Bancnotele în apă. Hârtiile curățate erau atârinate apoi una câte una la uscat.

— Asta numesc eu spălare de bani. Asta e la propriu spălare de bani.

29 februarie,
luni

— Trezirea! Trezește-te acum! Sus! Și dacă aș fi în locul tău, nu m-aș gândi să mai moțai!

Zgomotul răsună în urechile lui Lumikki² Andersson. Vocea îi era cunoscută, din nefericire. Era propria ei voce. Se înregistrase pe telefon ca alarmă, gândindu-se că așa va sări mult mai repede din patul călduț. Funcționa. Nici măcar nu se gândise să mai moțăie.

Stătea adormită pe marginea patului. Aruncă o privire către calendarul cu Muumi³ de pe perete. Luni, 29 februarie. An bisect. Cea mai inutilă zi din lume. De ce nu putea măcar să fie zi liberă națională? La urma urmei, doar era în plus. Nu era nevoie să facă nimeni ceva semnificativ și productiv chiar atunci, nu?

Lumikki își luă papucii albaștri de casă și se târî în chicinetă. Măsură cafeaua și apa pentru cafetieră. În dimineața aceasta nu se putea trezi de-a binelea fără un espresso tare. Era încă întuneric, mult prea întuneric pentru a fi treaz. Deși nămeții de zăpadă erau înalți, nu

² Albă-ca-Zăpada.

³ Personaje create de ilustratoarea și scriitoarea Tove Jansson, foarte populare în Finlanda.

răspândeau prea multă lumină. Întunericul nu urma să se ridice prea curând. Mai ținea în strânsoare țara nordică până departe, în martie.

Ură partea asta a iernii. Zăpadă și ger. Prea mult din amândouă. Primăvara nu se întrezărea după colț. Iarna continua și continua, părea să fie nesfârșită, îngheța totul încet și plictisitor. Acasă înghețai, afară înghețai și la școală înghețai. În mod paradoxal, uneori părea că doar la copcă nu înghețai, însă nu puteai să-ți petreci acolo toate zilele. Lumikki își trase puloverul mare și gri pe ea, apoi turnă cafeaua în cană. Merse să o bea în singura cameră adevărată a garsonierei, care avea luxul celor șaptesprezece metri pătrați. Se cuibări în fotoliul vechi și încercă să se încălzească. Se simțea curent de la fereastră, deși o căptușise în toamnă.

Cafeaua avea gust de cafea. Nici nu spera la altceva. Nu putea suporta toate dulcegăriile și ciudățeniile gen cafea cu ciocolată, nuci, cardamom și vanilie. Cafeaua să fie neagră și tare, treburile treburi, iar apartamentul apartament.

Mama avusese iarăși un șoc, când o vizitase recent.

— Nu vrei să decorezi deloc pe-aici? Să aranjezi puțin?

Nu voia. Lumikki locuia aici de un an și jumătate. Nu avea decât o saltea groasă pe jos, un birou, laptopul și un fotoliu. În primele luni, mama insistase că trebuia să-i cumpere un pat și o bibliotecă, însă Lumikki îi refuzase oferta de fiecare dată. Cărțile stăteau una peste alta pe podea. Singurul „element de design“ era calendarul alb-negru cu Muumi. De ce și-ar fi bătut capul cu așa ceva? Garsoniera era doar locul în care stătea pe durata liceului. Nu era o casă în sensul în care s-ar fi gândit să rămână acolo mai multă vreme. După ce termina liceul,

Lumikki era liberă să plece oriunde voia, și nici nu trebuia să-i fie dor de cineva sau de ceva.

Acasă nu era nici în Riihimäki⁴, la părinți. Acum se simțea ca un musafir acolo. Obiectele îi aminteau de lucruri pe care dorea mai degrabă să le uite. Totuși, îi reveneau suficient de des în minte, în vise și coșmaruri.

Părinții au reacționat contradictoriu la mutarea ei. Uneori părea că erau ușurați. Într-adevăr, atmosfera de acasă fusese adesea tensionată, însă așa fusese dintotdeauna. Cel puțin de când își amintea Lumikki. Nu reușise niciodată să-și dea seama de cauza tensiunii, deoarece mama și tata nu păreau niciodată să se certe și nu ridicau vocea unul la altul. Când se apropiase vremea mutării, mama și tata o îmbrățișaseră îndelung, ceea ce era ciudat și jenant, pentru că nimeni din familie nu se purta astfel.

După ce o îmbrățișase, mama îi luase fața în palme și o privise neobișnuit de mult și de intens.

— Nu te avem decât pe tine. Doar pe tine.

Asta tot repetase mama, părând gata să izbucnească în lacrimi în orice clipă. Lumikki începuse să se agite. Când, în final, reușise să-și mute lucrurile în Tampere⁵ cu ajutorul părinților și închisese pentru prima dată ușa după ei, avusese impresia că i se ridică o povară de pe umeri, de care nu-și dăduse seama mai devreme.

— Sigur te vei descurca aici?

Mama era cea care întreba mereu asta. Tatăl era mai practic.

— *Flickan blir snart myndig. Hon måste ju klara sig.*⁶

⁴ Oraș din sudul Finlandei, nu departe de Helsinki.

⁵ Al treilea oraș al Finlandei ca populație, aflat în partea de sud.

⁶ Fata e majoră imediat. Sigur va fi în regulă (*în suedeză în orig.*).